

Emilie Overgaard

Bevægelsesparken

Jeg sad på gyngen i bevægelsesparken den dag.

Du så mig alene.

Du kom hen til mig.

Du spurgte, om jeg var her alene.

Jeg svarede ja og tilføjede et hvorfor.

Så kom et svar, som jeg gerne ville høre.

"Må jeg sætte mig ved siden af dig så?"

Du var som en engel. En meget sød engel som jeg havde ventet på.

Jeg fik dit nummer, og vi begyndte at skrive sammen.

Vi gik ikke i samme klasse.

Jeg fik alt at vide om dig.

Vi aftalte at mødes igen.

I bevægelsesparken.

Da jeg kom derhen, sad du allerede på en af gyngerne.

Mit hjerte begyndte at banke hurtigere.

Jeg troede at det ville eksplodere.

Det gjorde det ikke.

Jeg tror, det ville have været bedst, hvis det bare var eksploderet.

"Hej," sagde du og krammede mig.

"Hej," svarede jeg dig og følte varmen stige hurtigt op i mine kinder.

Vi snakkede.

Til sidst sagde du, at du skulle hjem.

Vi krammede farvel.

Tilbage stod jeg med en hel zoologiskhave i min mave.

Jeg glædede mig til igen at se dig.

Som årene gik, og vi lærte hinanden bedre at kende, blev vi bedste venner.

*Bevægelsesparken var blevet **vores** sted.*

Jeg følte stadig noget for dig, som jeg altid havde gjort.

Men jeg var bange.

Bange for at ødelægge vores venskab.

Vi startede på gymnasiet i august.

Nu gik vi i samme klasse.

Emilie Overgaard

Du kiggede meget efter den her pige.

Hun havde altid været sød mod alle.

Jeg havde intet imod hende, andet end at du kunne lide hende som mere end venner.

Jeg følte mig tilsidesat.

Udenfor.

*Jeg **prøvede** at glemme dig nu.*

Du skulle følges med hende til afslutningsfesten i 3.g.

Jeg fulgtes med min bedste veninde.

Hun var den eneste, der kendte mine følelser for dig.

Hun sagde, at du ikke var det værd.

Jeg skulle måske have troet på hende.

*Så dum som jeg var, **ville** jeg ikke tro på hende.*

Jeg ville tro på, at det en dag kunne blive os.

Vi blev studenter, fyldte tyve det år, og flyttede begge hjemme fra for at gå på universitetet.

Du flyttede til København. Jeg til Aalborg.

Vi skrev stadig sammen.

Du spurgte, om vi ikke kunne mødes.

I bevægelsesparken.

Jeg svarede ja.

Jeg satte mig på gyngen og så efter dig.

Du kom ti minutter for sent.

Jeg kunne ikke være sur på dig.

Endnu.

Du spurgte, om jeg kunne lide hende, om hun var sød mod mig.

Jeg svarede ærligt ja, for det var hun jo altid.

Du sagde, at I skulle giftes.

Jeg følte, at mit hjerte gik i trillioner små stykker, da jeg så sagde, at jeg var glad på jeres vegne og smilede og ønskede tillykke.

Mit hjerte var knust men jeg var glad på dine vegne.

Dagen for brylluppet kom.

Du skulle nu giftes.

Du så lykkelig ud.

Emilie Overgaard

Jeg var vred.

Ikke på dig.

Ikke på hende.

På mig selv.

Jeg havde tilladt mig selv at blive forelsket i dig for flere år tilbage.

*Måske kunne jeg have haft en chance, hvis jeg havde sagt det til dig,
før du mødte hende.*

Nu står jeg her.

Udenfor.

I havde ikke lang tid sammen.

Hun kørte galt.

Hun døde.

Nu står du her.

Du græder.

Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre.

Jeg går hen til dig.

Jeg krammer dig.

Du lader tårerne strømme ned ad dine kinder, der er blevet røde af januar kulden.

Vi står sådan lidt.

Så kigger vi på hinanden og smiler.

Vi kender hinandens tanker i det øjeblik.

"Jeg elsker dig," siger vi så i kor.

Vi griner.

Det minder mig om gamle dage.

Vi hører sammen.